

KUYUDAKİ TİLKİ

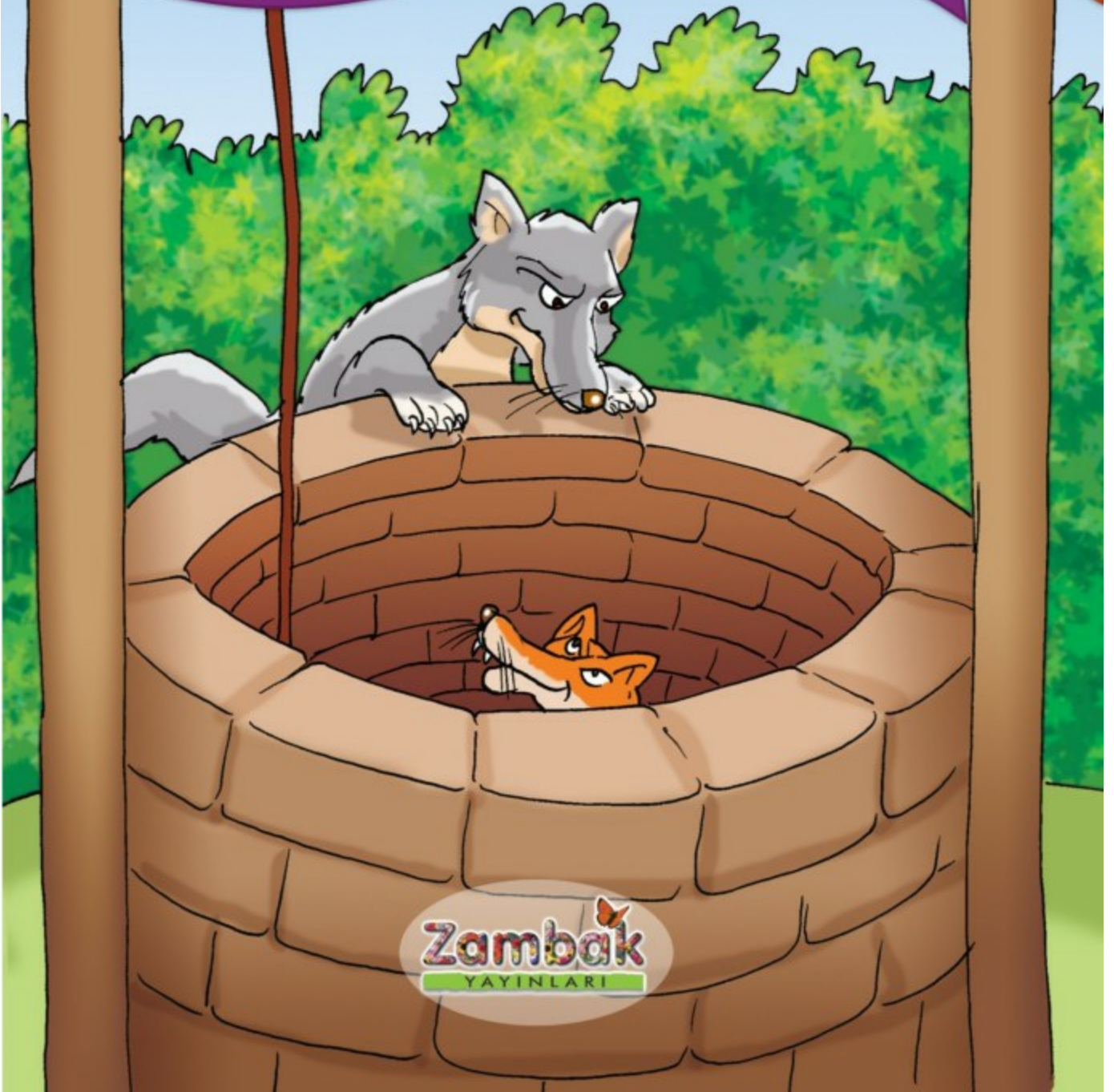
La Fontaine Masalları

Zambak
YAYINLARI

KUYUDAKİ TİLKİ

La Fontaine Masalları

Zambak
YAYINLARI

KUYUDAKİ TİLKI

Hazırlayan:
M. Orhan BUĞRAHAN

Zambak
YAYINLARI

KÜNYE

Copyright © Zambak Yayıncılık ve Eğitim Gereçleri Tic. AŞ
Bu kitabın tamamının ya da bir kısmının, kitabı yayımlayan şirketin önceden izni olmaksızın elektronik, mekânîk, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır. Bu kitabın tüm hakları, Zambak Yayıncılık ve Eğitim Gereçleri Tic. AŞ'ye aittir.

MEB Tavsiyeli İlköğretim 100 Temel Eserden Seçmeler 13

KUYUDAKİ TILKI

Yayın Yönetmeni
Mehmet AZİM

Editör
Sait TÜRKOĞLU

Resimleyen
İmam CİCİ

Grafik ve Görsel Tasarım
Sürat Dizgi - Grafik - Tasarım

Zambak
YAYINLARI

Tek-er İş Merkezi Mahmutbey Mah. Soğuksu Cad.
Nu.: 31 Kat:5 34217 Bağcılar / İSTANBUL
tel.: (0212) 604 21 23 Faks: (0212) 443 98 39
www.zambak.com

KAPLUMBAĞA İLE ÖRDEKLER

Kaplumbağanın biri yuvasında oturmaktan sıkılmış. Değişik ülkeler, çeşitli hayvanlar görmek istemiş. Dünyayı daha yakından tanımayı düşünmüş. Kaplumbağa:

– Yabancı ülkeleri ziyaret etmenin de ayrı bir tadı olmalı. Artık yeter, evde daha fazla bekleyemem, demiş. Önce bu haberi çevresindekilere anlatmak istemiş. Hayvanlar, bu düşüncüyü acayip karşılamışlar.

– Kaplumbağa kim, dünyayı gezmek kim? Bu yürüyüşle dünya mı gezilir? Kanat takıp uçmaya başlarsa ancak dünyayı gezebilir. Bu hayvanın aklından zoru var galiba, demişler.

Kaplumbağa, gezme düşüncesini iki ördeğe de bildirmiş. Ördekler:

– Sen hiç merak etme! Şu geniş gökyüzünü görüyor musun? Oradan seni istediğin ülkeye uçururuz. Yolda çeşitli ülkeler görürsün. Yeni hayvanlar tanırsın. Çeşitli ülkeleri, canlıları görmek senin için elbette faydalı olur. Bilgin, görgün artar. Yol boyunca, karşılaştığın halkın davranışlarını incellersin, demişler.

Kaplumbağa, ördeklerin söylediklerini dikkatle dinlemiş. Sonunda:

– Peki, sizin önerinizi kabul ediyorum, demiş.

Ördekler, kaplumbağayı taşımak için bir uçak uydurmuş. Kaplumbağanın ağızına, yanlamasına bir değnek vermişler:

– İyi tutun, sakın bırakma haa! Yolda sakın ağızını açmaya kalkışma, demişler.

İki ördek, sopayı birer ucundan yakalamışlar. Sopaya tutunan kaplumbağa havalanınca bütün hayvanlar şaşırıp kalmış. Bu yavaş hayvanı iki ördeğin arasında görünce:

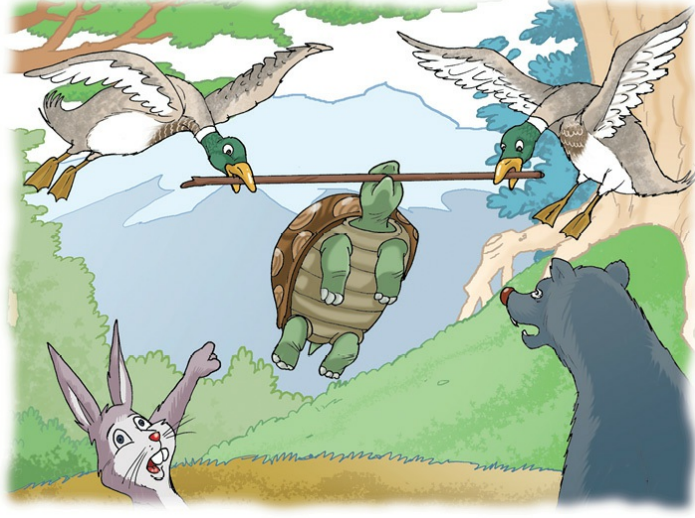
– Bu, olağanüstü bir şey! Geliniz, bakınız. Kraliçe Kaplumbağa göklerde geziyor. Sonunda emeline ulaşacak. Biz de hiçbir yere gidemeyeceğini düşünüyorduk, yanılmışız, demişler.

Kaplumbağa, hayvanların konuşmalarını duymuş. Kendine kraliçe denmesi kaplumbağanın hoşuna gitmiş. Öyle ya, gökyüzünde ancak bir kraliçe dolaşabilirmiş:

– Kuşkusuz ben bir kraliçeyim. Ördekler de beni taşıyan hizmetçilerdir. Sakın benimle alay etmeyiniz, demiş.

Kaplumbağa ağızını açmasaymış yolculuğu daha uzun sürecekti. Konuşmak için ağızını açınca sopadan kurtulmuş. Göklerden aşağıya doğru düşmeye başlamış. Tam da seyirci hayvanların ortasına düşmüş. Bütün bunlar, boşboğazlığı yüzünden başına gelmiş. Dikkatsizlik, gereksiz merak ve

gevezelik kaplumbağayı canından etmiş.

KARTALLA SAKSAĞAN

Göklerin kraliçesi kartal, yurdunda dolaşıyormuş. Kraliçenin giysileri, huyları, dilleri diğer hayvanlardan farklıymış. Kraliçe, arada yüksek kayaların tepesine konar; oradan kuşların, böceklerin hareketlerini seyredermiş.

Kraliçe kartal, bir gün çayırdta dolaşıyormuş. Bu sırada kargaya benzeyen ve renkli tüyleri olan bir saksığan ile karşılaşmış. İssız bir yerde oldukları için saksığan çok korkmuş. Kraliçe, onun korktuğunu anlamış:

– Korkma, sana bir şey yapmam. Şu anda karnım tok. Gel, yan yana dostça gezelim. Kimse, ıssız yerlerde tek başına dolaşmayı sevmez. Yanında sohbet edecek birilerinin olmasını ister. Sen, benim hizmetimde olan birisin. Bir şeyler anlat, haydi beni eğlendir, demiş.

Saksığan gevezelik etmeye başlamış, aklına ne gelirse söylüyormuş. Havadan sudan, ondan, bundan, iyi kötü ne varsa her şeyi anlatmış. Kraliçenin canı sıkılana kadar konuşmuş. Sonra bir o yana, bir bu yana zıplamış. Bu şekilde kartalı eğlendirdiğini düşünüyormuş.

Saksığan konuşmaktan ve zıplamaktan yorulmuş, nefes nefese kalmış. Sonra, kartala şu öneride bulunmuş:

– İsterseniz sizin hesabınıza çalışabilirim. Çevrede olup biteni size taşıırım, demiş.

Kraliçe kartal, saksığanın casusluk önerisini beğenmemiş. Saksığana kızarak şöyle demiş:

– Sakın olduğun yerden kımıldama! Hoşça kal çenesi düşük dost! Dedikodu çok kötü bir huy, benim sarayımda dedikodunun yeri yoktur, demiş.

Zaten saksığanın da kartalla kalmaya niyeti yokmuş. Fakat canını kurtarmak için bunları söylemiş.

Büyüklerin hizmetine girmek sanıldığı kadar kolay değilmiş. Büyükler hoş görünmeye çalışanlar ve samimi olmayanlar oracıkta anlaşılır. Ne kadar dil de dökseler, üzerlerine güzel elbiseler de giyseler, gerçek yüzlerini saklayamazlar.

BALIKLARLA KARABATAK

Ördeğe benzeyen karabataklar, göl ve nehir kıyılarında yaşar. Balıkları avlayarak beslenir.

İşte bu karabataklardan birinin haraca bağlamadığı bataklık yokmuş. Balıklar ve bütün sular, karabatağa çalıştığından mutfakta işler çok iyi gidiyormuş. Her gün karabatağın istediği kadar yiyecek ayağına geliyormuş.

Fakat yıllar geçtikçe karabatak yaşlanmaya başlamış. Yaşlandıkça işler de bozulmuş.

Karabatak, artık suların dibini göremiyormuş. Ne ağı ne de oltası varmış. Kıtık içinde kıvranıyor; yarı aç, yarı tok yaşıyormuş. Balıklar da karabatağı adam yerine koymamaya başlamışlar.

Karabatak, bataklığın kıyısına gitmiş. Gözüne bir yengeç ilişmiş:

– Dostum, hemen git, balık milletine şu önemli haberi taşı. Ölüme hazır olsunlar, sekiz gün sonra efendi ava çıkacak, demiş.

Yengeç, karabatağın yanından ayrılmış, koşa koşa durumu balıklara anlatmaya gitmiş:

– Arkadaşlar, efendi avlanmaya geliyor. Anlayacağınız, işimiz epeyce zor. Hepimizin canına okuyacak. Başımızın çaresine bakmamız lazım, demiş.

Bu haberi duyan balıklar kaygılanmaya başlamış. Koşup bir araya gelmişler, karabatağa bir haberci göndermeye karar vermişler.

Haberci:

– Sayın karabatak, bu haberi kim verdi size? Efendinin ava çıkacağından emin misiniz? Bize garanti verebilir misiniz? Bize bir çözüm yolu önerebilir misiniz? Acaba, efendinin elinden nasıl kurtulabiliriz, demiş.

Karabatak:

– Yerinizi değiştirin, başka yerlere taşının, demiş.

Balıklar:

– Bunu nasıl yapacağız, diye sormuş.

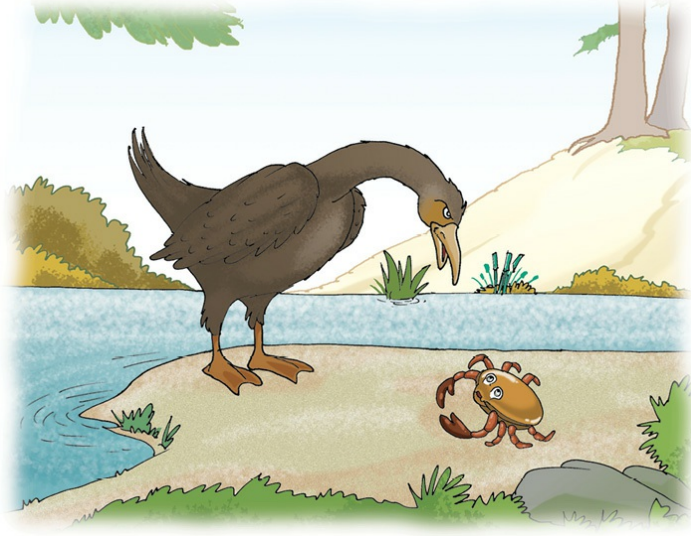
Karabatak:

– Hiç tasalanmayın! Ben tümünüzü yanıma alıp birer birer taşırım. Fakat yolları sadece ben biliyorum, gizli kapılardan geçmemiz gerekiyor. İnsanoğlu bu yolu bilmiyor. Böylece balık milleti kurtulacak, orada özgürlüğün tadını çıkaracak, dedi.

Balıklar, karabatağın sözüne inanmışlar, ıssız bir kayanın altına taşınmışlar. Burasının suyu çok

temizmiř ve derinlik azmiř. Tam karabatağın istediği gibi bir yermiş.

Karabatak, her gün balıkların birini yakalayıp yemiş. Yedikçe de mutlu olmuş. Balıklar, karabatağın sözüne inandıkları için çok zarar görmüşler. Cana kıyan birine inanmanın cezasını çekmişler.

ORMAN VE ODUNCU

Oduncunun en önemli malzemeleri baltası ve ipidir. Oduncunun birinin, baltasının sapı kırılmış. Böyle olunca oduna gitmesi de mümkün değilmiş. Yenisini kısa sürede bulamadığı için ormana gidememiş. Bu süre için de ormandaki ağaçlar rahat etmişler. Can korkusundan uzak bir şekilde yaşamışlar.

Oduncu, bir gün baltaya düzgün bir sap bulmak amacıyla ormana gitmiş. Kendisine düzgün bir balta sapı vermeleri için ağaçlara yalvarmaya başlamış. Ağaçlara söz vermiş:

– Eğer baltaya sap bulmama yardım ederseniz size zarar vermeyeceğim. Ekmeğimi başka yerden kazanacağım. Bütün insanların sevdiği meşeler, çamlar ayakta kalacak. Çünkü bu güzel ve yaşlı ağaçlara herkes saygı duyuyor, demiş.

Ağaçlar, oduncunun sözüne inanmışlar. Baltasına sap, evine yakacak odun vermişler. Oduncuya beklediğinden de çok yardımcı olmuşlar.

Aradan birkaç gün geçtikten sonra, oduncu baltaya sap takıp ormana gelmiş. Sonra kendine iyilik eden ağaçları kesmeye başlamış. Orman, inleye inleye oduncunun yaptıklarına bakıyormuş.

Oduncuya yardım ettiklerine pişman olmuşlar. İyiliklerine karşı kötülük bulmuşlar. Nice gölgelikler, güzelim ağaçlar böyle yok edilmiş.

KEKLİKLE HOROZLAR

Köyün birinde bir horoz sürüsü varmış. Horoz sürüsü çok yaramaz ve gürültücüymüş. İşleri güçleri tarlalardaki fidanlara zarar vermiş. Dövsen dövülmez, kovsan gitmez. Bütün köylü, bu horoz sürüsünden yaka silkmeye başlamış.

Bir gün köylünün biri horoz sürüsünün içine bir keklük koymuş. Keklik, horozların konuksever ve nezaketli hayvanlar olduğunu düşünmüş. Kendisine de iyi davranacaklarını tahmin ediyormuş. Ama beklediği gibi çıkmamış.

Kızgın horozlar, keklük hanıma hiç de saygı göstermemişler. Onu gagalayıp durmuşlar. Keklik önce bu davranış karşısında gücenmiş. Sonra bakmış ki bu çalgın horozlar sürüsü kendi arasında da dövüşüyor, birbirlerinin tüylerini yoluyorlar.

– Ne yapalım, horozların huyu böyle! Bunlara kızmayıp acımak lazım. Allah her canlıyı farklı yaratmış. Kimi horoz, kimi keklük olarak yaratılmış. Ama ben dürüst, saygılı arkadaşlarla yaşamak isterim. Ama efendi beni tuzakla yakaladı, horozların arasına attı. Elimden ne gelir, demiş.

İHTİYAR ADAM VE ÜÇ DELİKANLI

Adam seksen yaşına gelmiş fakat hâlâ çalışacak kadar gücü varmış. Ömrünün son yıllarını ağaç dikerek geçirmeye karar vermiş.

İhtiyar adam, durmadan ağaç dikiyormuş. Bir gün yine ihtiyar adam ağaç dikerken yanına üç delikanlı gelmiş. Adamı hayretle seyretmişler. Kendi aralarında:

- Ev yapsa iyi ama bu adam sürekli ağaç dikiyor. Bunların meyvesini yemeyi hayal ediyor mu acaba, diye konuşmuşlar. Bu işi kendilerine göre çok mantıklı bulmamışlar. İhtiyara:
- Allah aşkına amca, söyler misin? Bu diktiğiniz fidanların büyüüp meyve vereceğini ve bu meyvelerden yiyeceğinizi düşünüyor musunuz? Bu olacak iş değil, ne diye kendinize eziyet ediyorsunuz? Bunlar, biz gençlerin işleridir, demişler.

İhtiyar adam, gençlerin sözlerine acı acı gülmüş.

– Peki, siz gençler, şu ana kadar kaç meyve fidanı diktiniz? Her dikilen ağaç gelişir, büyür. Her birimiz bir gün bu dünyadan göçeceğiz. Bu fidanların meyvesinden ben yemesem bile torunlarım yer. Kurtlar kuşlar nasiplenir. Kimileri de bu ağacın gölgesinde dinlenecek. Sizler, beni başkalarına iyilik yapmaktan, onları sevindirmekten alıkoyamazsınız. Bu fidanların vereceği meyvelerin tadını şimdiden hissediyorum gibi, demiş.

Aradan birkaç yıl geçmiş. Bizim ihtiyar biraz daha yaşlanmış ama hâlâ bahçeye çıkıyor, fidanlarla ilgileniyormuş. Fidanların kimisi ağaç olmuş, meyve vermeye bile başlamış. İhtiyar, meyveleri topluyor; çoluğa çocuğa ikram ediyormuş. Kalanları da kuşlar yiyormuş.

Bir gün, daha önce ihtiyarla konuşan üç delikanlı gelmiş. Bahçeyi ve bahçede oturan yaşlı adamı görünce şaşırıp kalmışlar. Bahçe adeta cenneti andırıyormuş. Meyvelerin her çeşidi bahçede varmış. Delikanlılar, bir ağacın gölgesine oturup yaşlı adamla sohbet etmişler:

– Dede, fidan dikme konusunda siz haklı çıktınız. Biz şu yaşa geldik, hâlâ dikili bir fidanımız bile yok. Bu bahçe de çok güzel olmuş. Fidanlar meyve vermeye bile başlamışlar.

KARTAL, AYI VE KEDİ

Ormanda yaşayan hayvanlardan bazıları, kendilerine barınak olacak bir yer arıyormuş. Kartal, kuru ve büyük bir ağaç bulmuş, ağaca yuva yapmış.

Bir süre sonra ayı, ağacın bulunduğu yere gelmiş. Ağacın kovuğunun kendisi için iyi bir barınak olacağını düşünmüş. Kedi de bu kuru ağacın ortasında, kendisine iyi bir yer bulmuş. Üç hayvan, bu ağacı yuva olarak benimsemiş.

Hepsi de yuvalarında mutlu bir şekilde yaşıyormuş. Yavrularına bakıp dostça geçiniyorlarmış.

Çıkarıcı kedi, bir gün düzeni bozmuş. Gidip kartala demiş ki:

– Ölüm yanı başımızda duruyor. Çocuklarımıza yazık değil mi? Ayı dibimizde çukur kazıyor. Ağacı devirmeyi planlıyor.

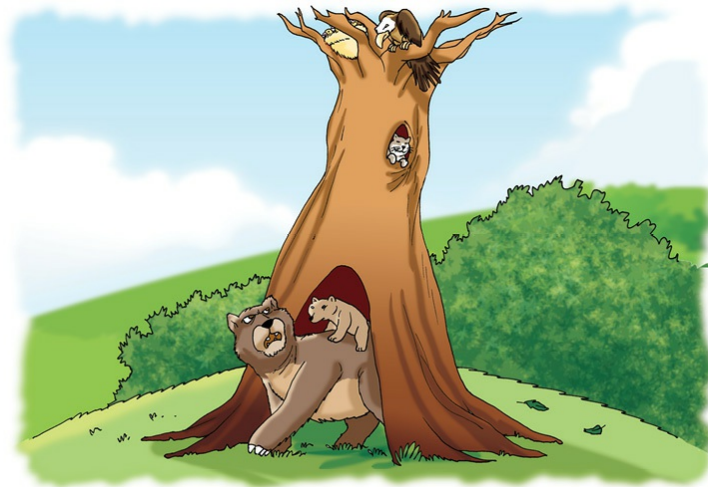

Ayının yaptıklarına bakar mısın? Sürekli ağacı altını eşleyip duruyor. Yavrularımızı ele geçirecek, tekini bile bırakmadan yiyecek!

Kedi bu konuşmasıyla iki yuvaya da korku tohumları ekerek deliğine çekilmiş. Arkasından da yaptığı işten mutluluk duyarak sinsi sinsi gülmüş.

Kartal, korkusundan dolayı yuvasından ayrılamamış, yavrularına da yemek bulamamış. Ayı da yuvasında kalmış. Kartal, ayı ağacı devirecek diye korkuyormuş. Ayı da kartalın yavrularını kaçıracağını düşünmeye başlamış. Açlıktan hem kartal hem de ayı zarar görmüş. Böylece kedilere gün doğmuş ve bayram etmişler.

Hayvanların arasında yalan yıkıcı konuşma ve kötü dil, birçok aileyi dağıtmış. En korkunç kötülüklerden biri de ara bozuculukmuş.

ASLAN

Evvel zaman içinde bir kaplan varmış. Zamanında orman kralı kaplanmış. Kral olduğu için ülkenin bütün topraklarını kendi mirasına geçirmiş. Öküzlere, geyiklere, ormanlara el koymuş. Sürüyle koyunu alıp ovalara doldurmuş. Kaplan zenginlik içinde yüzerken, hayvanlar korkudan kıvranıyormuş. Yaptıklarına ses çıkaran olmazmış. Bazı hayvanlar kendi aralarında:

– Bu ne içim kral? Kral dediğin önce halkını, sonra kendini düşünmeli. Bizim kralımız ise kendini düşünüyor, bize hayat hakkı tanımıyor, diye fısıldaşıyorlarmış. Fakat bu sözlerin, kralla ulaşmasından da çok korkuyorlarmış.

Kaplan böyle yediği önünde, yemediği arkasında yaşarken komşu ormanda bir aslan dünyaya gelmiş. Kaplan, gidip hemen aslan ailesini tebrik etmiş. Böyle davranmak büyüklerin onuru için önemliymiş. Bu sırada minik aslanın babası ölmüş. Yavrucak annesiyle birlikte kalmış. Bu minik hâliyle ormanı idare etmesi de çok zormuş.

Kaplan, bir gün veziri tilkiyi çağırmış. Tilki hem iyi hem de deneyimli bir yöneticiymiş. Tilki, kaplana:

– Sayın kralım, minik aslandan çekiniyorsunuz galiba? Onun büyüyüp size rakip olmasından mı korkuyorsunuz, demiş.

Kaplan:

– Şu anda bir korkum yok! Başı zaten dertte, koca ülkeyi idare etmek kolay mı? Babası da ölmüş, ne yapabilir ki? Zavallı yetime acımak gerekir. Zafer kazanmak onun işi değil, elindeki ülkeyi bölünmeden idare edebilirse buna şükretsün, demiş.

Tilki, kaplanın konuşması karşısında başını sallamış:

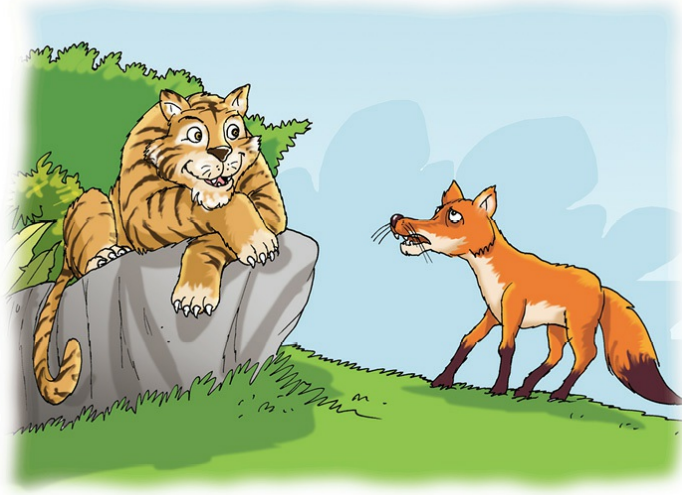
– Kralım, bu yetim, şimdi küçük bir yavru ama gelecekte yavuz bir asker olur. O zaman sana haddini bildirir. Böylelerine dikkat etmek gerekir. Ya bunlarla arkadaş olacaksın ya da ortadan kaldıracaksın. Pençeleri büyüdü mü bize zarar verecek duruma gelir. Hiç zaman kaybetmemek gerekir. Küçük aslanın falına baktım, savaş içinde büyüyerek nasıl savaş yapılması gerektiğini öğrenecek ve iyi bir komutan olacak. Benzerleri arasında en iyisi seçilecek. Bu nedenle ya onunla dost olmalısın ya da onun gücünü kırmalısın, demiş.

Kral kaplan, tilkinin konuşmalarını bir süre dinlemiş. Konuşmanın çoğu boşa gitmiş. Kral, sonuna kadar onu dinleme zahmetinde bulunmamış. Yatmış ve derin bir uykuya dalmış. Onunla birlikte bütün

halk yatıp uyumuş.

Aslan, uykudan uyanmış, yine bir şey değişmemiş. Tilkinin adı çıkmış bir kere. Sözüne, tecrübesine inananların sayısı çok azmış. Söyledikleri arasında yine bir kurnazlık var diye düşünmüşler.

Aradan aylar, yıllar geçmiş. Minik yavru kocaman bir aslan olmuş. İşte o anda tehlike çanları çalmaya başlamış. Aslan, sık sık kaplanın ülkesindeki hayvan sürülerine saldırıyormuş. Kaplan, buna karşı koymaya çalışmış fakat bunda başarılı olamamış.

Kaygıya düşen hayvanlar, vezir olan tilkiye akıl danışmaya koşmuşlar. Yaşananları daha önceden tahmin eden tilki içini çekmiş. Gelenlere demiş ki:

– Aslanı niye kızdırıyorsunuz, ne isterse verin! Başkalarında boş yere yardım beklemeyin. Kaplanın da karşı koyacak gücü zaten yok! Üstelik şu anda işe yaramayan koyunları yiyorlar. Aslanı yatıştırın, şu anda onun gücü daha fazla... Karşı koymakla bir şey elde edemezsiniz. Aslında aslanın üç dostu var, üstelik üçü de masrafsız. Bunlar yiğitlik, güç ve uyanıklıktır. Pencerelerine bir koyun atın, eğer bununla yetinmezlerse bir öküz verin. Üstelik çayırın en beslisini seçin. Böylece geride kalanları kurtarabilirsiniz.

Tilkinin öğüdü beğenilmemiş, o da bu davranışa çok gücenmiş. Kaplanın ülkesi, bunun cezasını çekmiş. Yapılan bütün savaşları kaybetmişler, sonunda korkulan olmuş ve aslan devletin başına geçmiş.

Toplumların en büyük düşmanlarından biri de tembellikmiş. Tembeller, hiçbir şey üretmez ve ülke fakirleşir ve gücünü kaybedermiş. Güç olmayınca kuru kuruya bir yiğitliğin de anlamı yokmuş. Kaplanın ülkesi ve hâli de buna güzel bir örnekmiş.

ASLAN, MAYMUN VE İKİ EŞEK

Ormanlar kralı aslan, ülkesini iyi yönetmek için ahlak dersi almak istemiş. Bunun için güzel bir günde maymunu yanına çağırılmış. Maymun, hayvanlar arasında her şeyi bilen biri olarak geçinirmiş.

Öğretmen olan maymunun verdiği ilk ders şuymuş:

– Yüce kral, ormanı akıllıca yönetmek için yurtseverliği üstün tutmalısınız. Onuru, gururu çekip atmalısınız. Gurur, ormandaki hayvanlarda görülen bütün kusurların babasıdır. Fakat bu kusuru bir günde kesip atmak mümkün olmaz. Çünkü bu kolay bir iş değildir. Bu duyguyu azaltmak bile büyük bir iş sayılır. Böylece sizin yüce kişiliğiniz çevrede ne gülünç ne de haksız olarak değerlendirilir, demiş.

Kral aslan, maymuna:

– Gülünç ve haksız durumlara birer örnek ver, demiş.

Maymun:

– Her hayvan, soyunu; her meslek, kendini diğerlerinden üstün görür. Ötekileri bilgisiz sayar ve saygısızlıkla suçlar. Boşu boşuna konuşup dururuz. Gurur, bize garip işler yaptırır. Kendimizin yerine benzerlerimizi yüceltiriz. Çünkü onları gökyüzüne çıkarınca biz de onlarla birlikte yükseliriz, yüceliriz. Bu nedenle çoğu üstünlükler sahtedir. Hileyle ve bilgiç görünerek üne kavuşanlar az değildir.

Geçen gün iki eşeğin peşinden gittim. Sırayla konuşarak kendilerini övüyorlardı. Birinin, diğerine şöyle söylediğini duydum:

– Sen insanları haksız bulmuyor musun? Bizim anırmamızla alay ediyorlar. Cahil, kaba varlıkların hepsine “Eşek!” diye hitap ediyorlar. Kötü şarkı söyleyenlere “Eşek gibi anırma!” diyorlar. Bizim üstümüzde yükselmeyi deniyorlar. Hayır, insanlar sussun artık, konuşma sırası bizde. Örneğin bir eşek kardeş şarkı söylerken ben kendimden geçiyorum. Çoğu bülbül ve ünlü ses sanatçıları bile bu sesin yanında hiç kalır, demiş.

Diğer eşek:

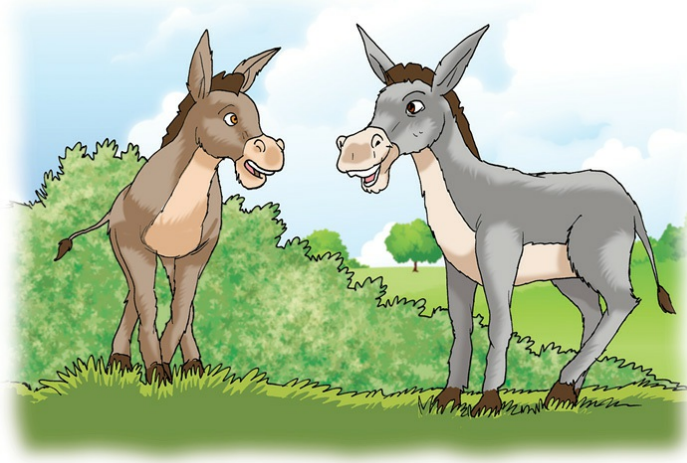
– Bayım, bakın! Hem siz hem de ben aynı şeyleri beğeniyoruz, demiş.

Bu karşılıklı güzel sözlerle yetinmeyen iki eşek, şehir şehir dolaşarak birbirlerini övmeye devam etmişler. Her biri, diğerini överek iyi bir iş yaptığını düşünüyormuş. Çünkü arkadaşına verdiği değer, dönüp kendisine gelecek. Böyle birçok kişi tanırım. Sadece eşekler arasında değil, güçlüler arasında da böyleleri vardır. Öyle yükseklerle çıkmışlardır ki “sayın” kelimesini bile küçükseyerek

birbirlerine “haşmetli, majesteleri” diye hitap edecekler. Belki gereğinden fazla konuştum ama sanırım kralım bu sırrı anlamıştır.

Efendim, siz, gururun insanları nasıl gülünç duruma düşürdüğüne bir örnek istemiştiniz. Haksızlıkla ilgili örnek vermeye zaman kalmadı, onu da başka bir gün anlatırım, demiş.

Maymun, konuşmasını böylece bitirmiş fakat haksızlık konusuna hiç girmemiş. Çünkü âlim geçinen maymun haksızlıkla ilgili bir açıklama yapsa başına gelecekleri biliyormuş. Ne de olsa aslan korkunç ve yırtıcı bir efendiymiş.

CEYLAN, KAPLUMBAĞA, FARE VE KARGA

Ormanda ceylan, kaplumbağa, karga ve fare tek başına yaşıyormuş. Konuşacak, dertleşecek kimseleri yokmuş. Bakmışlar böyle gitmeyecek, dost olmaya karar vermişler. Anlaşarak bir arada yaşamaya başlamışlar. Çevrede onlara zarar verebilecek ne bir canlı ne de bir insan varmış.

Çöl ortasında bile olsanız veya denizin dibine bile girseniz insanın ulaşamayacağı yer yoktur. Bulutların üstüne de çıksanız yine insanın tuzağına düşersiniz.

Bir gün ceylan, çayırda geziniyormuş. Ceylanın kokusunu alan bir köpek peşine düşmüş. Köpek kovalamış, ceylan kaçmış. Kovalamaca saatlerce sürmüş, ceylan sonunda paçayı kurtarmış. Köpek, eli boş bir şekilde geri dönmüş.

Evde yemek zamanı gelmiş. Fare, arkadaşlarına demiş ki:

– Arkadaşlar, bugün niye üç kişiyiz? Ceylan bizi unuttu, şimdi nerede acaba?

Bu sözler üzerine, kaplumbağa:

– Ah keşke, kanatlarım olsa da uçup gitsem ve ceylanı arasam! Acaba, başına bir kaza mı geldi, demiş..

Üç arkadaş, bir süre ceylanın durumu ile ilgili görüş alışverişinde bulunmuşlar. Sonunda, karganın, onu aramaya gitmesine karar vermişler.

Karga hemen uçup gitmiş ve ceylanı aramaya başlamış. Az gitmiş, uz gitmiş. Dere tepe düz gitmiş. Sonunda bir ormanın üstüne gelmiş. Yukarıdan çayırda, ormanın içlerine bakmış. Uzaktan, ceylanı görmüş. Zavallı köpekten kurtulduktan bir süre sonra tuzağa düşmüş, çırpınıyormuş.

Karga hemen geri dönmüş, arkadaşlarına haberi uçurmuş. Üç arkadaş baş başa görüşüp bir çözüm yolu aramaya başlamışlar.

İki arkadaş, ceylanı kurtarmaya gidecek, biri de evi bekleyecekmiş. Kaplumbağa, ağır yürüyüşüyle ceylanı kurtarmaya gitse ancak ceylan öldükten sonra ona yetişebilirmiş.

Bu yüzden evde onun kalmasına karar vermişler. Karga ile fare koşa koşa sevgili arkadaşlarını kurtarmaya gitmişler. Kaplumbağa evde durmamış, o da yollara düşmüş.

Kısa bir süre sonra fare ile karga, ceylanın bulunduğu yere ulaşmış. Fare, ağları kemirerek ceylanı kurtarmış. Üç arkadaş mutluluktan adeta uçmuş.

Bu sırada avcı gelmiş.

– Avımı kim aldı, diye bağırmış. Fare hemen deliğe saklanmış. Karga uçup bir dala konmuş, ceylan ise ormana kaçmış. Bu sırada arkadaşlarının peşinden gelen kaplumbağa tuzağın bulunduğu yere

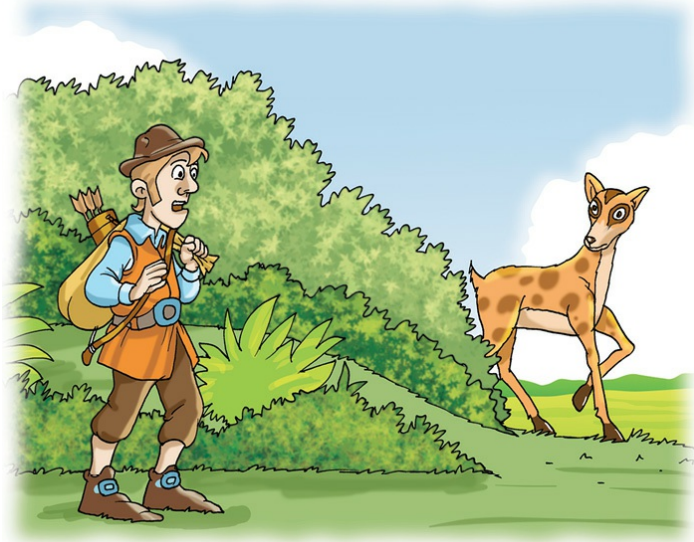
ulaşmış. Avcı, kızgınlıktan çevresini deli gibi araştırıyormuş. Kaplumbağayı görünce öfkesi biraz yatışmış:

– Niye üzülecekmişim? Elim boş değil ya! İşte şu kaplumbağa benim akşam yemeğim olur, demiş. Kaplumbağayı alıp çantasına koymuş.

Karga, olanları yukarıdan görmüş ve hemen ceylana haber vermiş. Ceylan ormandan ayrılmış, topallar gibi yaparak yavaş yavaş yürümüş. Bu şekilde avcının önüne çıkmış. Ceylanı gören avcı kaplumbağayı bırakıp ceylanın peşine düşmüş. Fare, çantayı kemirerek kaplumbağayı kurtarmış. Kaplumbağa, avcıya akşam yemeği olmaktan kurtulmuş.

Avcı, bir süre ceylanın peşinde koşmuş fakat ona yetişmesi mümkün değilmiş. Dört arkadaş, ormanda tekrar buluşup eve dönmüş. Avcı da üzgün bir şekilde eli boş olarak oradan ayrılmış.

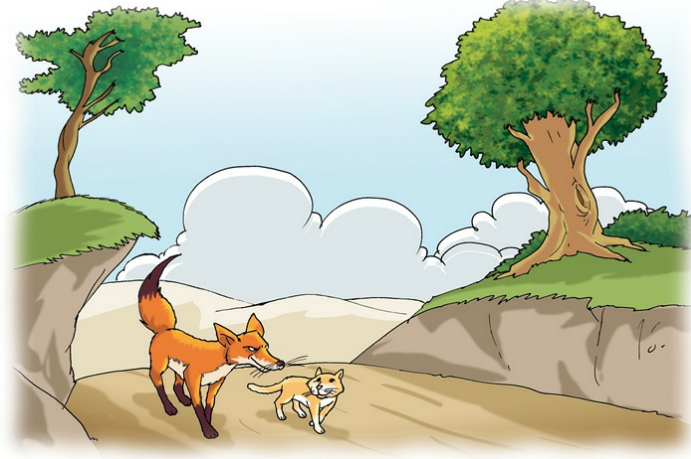

KEDİYLE TILKI

Kediyle tilki arkadaş olmuşlar ve birlikte uzun bir yolculuğa çıkmışlar. İkisi de çok kurnaz hayvanlarmış. İyi görünüşleri altında kötülük saklıymış. Kümes hayvanlarını boğazlayıp hile ile peynir ve süt alarak günlerini gün ederlermiş. Bu şekilde çevrelerine zarar verirlermiş.

Yol uzadıkça canları sıkılmış. Yolculuğu kısaltmak için atışmaya başlamışlar. Bir süre sonra kavgaya tutuşmuşlar. Bizim yolcuların kavgaları sona erince geleceği konuşmaya başlamışlar. Tilki, kediye şöyle demiş:

– Bir de hünerliyim diye geçinirsin. Benim kadar oyun, hile bilmiyorsun. Benim çantamda ise yüz türlü oyun var, demiş.

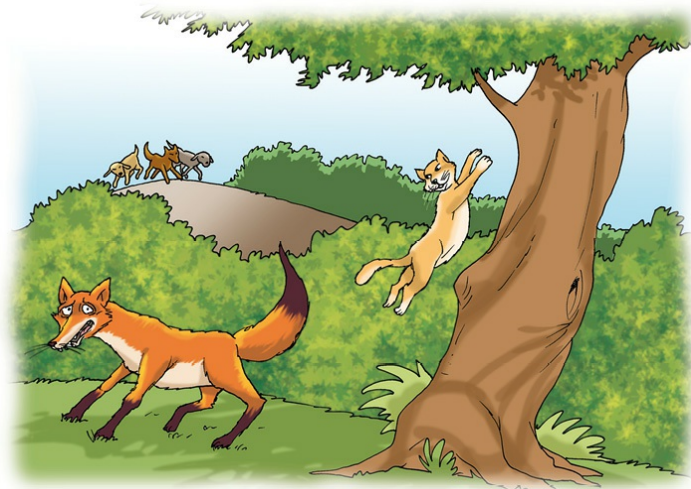
Kedi:

– Hayır, heybemde tek bir hüner taşırım ama bin tane hüneri olanlarla yarışabilirim, demiş.

“Ben yaparım, sen yaparsın!” derken yine iki hayvan birbirine girmiş. Bir av köpeği gürültüsü, kavgaya son vermiş. Kedi demiş ki tilkiye:

– Arkadaş, karıştır bakalım çantamı! Düşmana karşı belki sağlam bir oyun bulursun. Biraz kafanı çalıştır. Bana gelince işte benim hünerim böyle, demiş.

Kedi, hemen koşup yanındaki ağaca tırmanmış. Tilki ise çevrede koşup durmuş, sığınacak bir delik aramış. Ama başarıya ulaşamamış, çevresini duman kaplamış. Köpekler yanına gelince de hiç sesini çıkaramamış. Köpekler, üstüne atılarak tilkinin hesabını görmüşler. Fazla oyun arayan, her aklına geleni yapan, vaktini boşuna harcarmış.

TİLKİYLE HİNDİLER

Hindiler, tilkilerin saldırılarından artık bıkmışlar. Bir ağaç, hindilere kale olmuş, oraya sığınmışlar. Tilki ağacın çevresinde dolaşmaya başlamış, hindilerin yukarıda bulunmaları işini zorlaştırmış.

– Nedir bu yaptıklarınız, benimle alay mı ediyorsunuz? İnin aşağıya da görüşelim. Ormandaki kanunlara karşı koyamazsınız, demiş. Aklı sıra , hindileri yemek, kanunların tilkiye verdiği bir hakmış.

O gece, Ay pırıl pırılmış. Gecenin aydınlık olması tilkinin işine gelmemiş. Hile torbasına başvurup türlü düzenler bulmuş. Ağaca tırmanır gibi yaparak yere, ayaklarının üstüne düşmüş. Sonra da ölü gibi yere uzanmış. Sonra birdenbire ayağa kalkmış. Ünlü bir komedi sanatçısı gibi oyunlar oynamış. Ay ışığında kuyruğunu parlatmış, türlü maskaralıklar yapmış. Böylece hiçbir hindi uyuyamamış.

Tilkinin oyunlarına baka baka hindilerin gözleri yorulmuş. Tek tek ağaçtan yere düşmüşler. Tilki ağaçtan düşen hindiyi midesine indirmiş. Böylece yarısından çoğunu haklamış ve karnını güzelce doyurmuş.

Hindiler, tehlike karşısında dikkatli olmaya çalışırken kendilerini tehlikenin içinde bulmuşlar. Tilkiye yem olmaktan kurtulamamışlar.

KEDİYLE FARE

Gölün kıyısında yaşlı ve içi çürük bir çam ağacı varmış. Kedi, fare, baykuş ve gelincik, bu çamı ev yapıp kullanmaya başlamışlar. Ağacın çevresinde gölde, bir adam balık tutmak için bir akşam tuzak kurmuş.

Ertesi sabah alaca karanlıkta kedi avlanmaya çıkmış. Hava biraz karanlık olduğu için önünü iyi görememiş ve ağların içine düşüvermiş. Hayatı tehlikedeymiş ve fareden, ağları kemirmesi için yardım beklemiş. Fakat bu, umutsuz bir bekleyişmiş. Fare ile kedinin dost olduğu nerede görülmüş ki?...

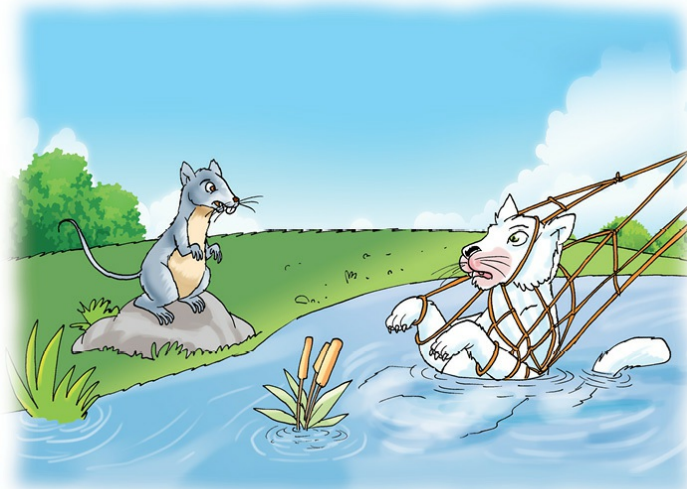
Fare ise düşmanını suyun içinde gördüğü için çok mutluymuş. Kedi demiş ki:

– Benim çevrem seni iyi birisi olarak tanır. Öyle uzaktan bakma, bana yardım et lütfen! Bunu senden istemek hakkımdır. Yillardır, bu ağaçta seni koruyorum. Seni sevgiyle gözüm gibi sakındım. Bundan pişman da değilim. Tuzaktan bir türlü kurtulamıyorum. Hayatım senin ellerinde kaldı. Gel de kemir şu düğümleri, şu zavallı kediyi kurtar!

Fare, düşünüp taşınmış. Kedi kurtaracakmış fakat tuzaktan kurtulduktan sonra kendisine zarar vermesinden korkuyormuş.

Fare, kediye sormuş:

– Seni tuzaktan kurtarıyorum ama bu işin karşılığında bana ne vereceksin? Bu işten benim kazancım ne olacak?

Kedi:

– Seninle dost olacağım, seni her şeye karşı koruyacağım. Pençelerimden korkmayı bırak artık, seni rahat bir hayat bekliyor. Herkesin gözü sende olacak, gelincik ve baykuş seni imrenerek seyredecek, demiş.

Fare, kediye demiş ki:

– Sen, benim kurtarıcım olacaksın ha! Ben o kadar deli değilim, sen kal sularda. Senin kurtarırsam başıma ne geleceğini tahmin ediyorum.

Fare, bu konuşmadan sonra deliğine doğru gitmiş. Gelincik de fareyi bekliyormuş. Fare, korkudan ağaca tırmanmış. Baykuş, ağacın tepesinde fareyi bekliyormuş. Bütün çevresi tehlike doluymuş. Kim hızlı davranırsa fareyi yakalayıp yiyecekmiş.

Fare, çaresizmiş, tekrar kediye dönmek zorunda kalmış. Ağdaki düğümleri tek tek çözmüş ve en büyük düşmanını ağlardan kurtarmış. Tam o sırada bir adam gelmiş ve bizim dostlar da kaçıp gitmişler.

Aradan epeyce zaman geçmiş. Kedi, uzaktan fareyi görmüş. Fare, köşede bekliyormuş. Kedi:

– Kardeşim, gel öp beni! Böyle uzak durman kalbimi kırıyor. Dostuna, düşman gözüyle bakma! Sakın seni unuttuğumu sanma! Hayatımı Allah'tan sonra sana borçluyum, demiş. Akıllı fare:

– Ben senin nasıl biri olduğunu unutmadım. Hiçbir antlaşma, beni yemene engel olamaz. Çünkü düşmandan dost olmaz, demiş.

YARASA, ÇALI VE ÖRDEK

Çalı, ördek ve yarasa konuşup dertleşiyormuş. Böyle giderse zengin olamayacaklarını düşünmeye başlamışlar. Zengin olmak için uzak ülkelere gitmeye karar vermişler.

Uzak ülkelere gidip dükkânlarını açmışlar, hesaplarını da akıllıca yapmaya başlamışlar. Uzak ülkelere gemiyle mal göndermişler. Çalışıp çabalamışlar, dürüst iş yapıp sonunda zengin olmuşlar.

Üç arkadaş bir gün yine gemiye mal yükleyip uzak ülkelere göndermişler. Olacak bu ya gemi, dar bir boğazdan geçerken kayalıklara çarpmış. Mallar, gemiyle birlikte denizin dibini boylamış. Ortaklar buna çok üzölmüşler fakat bu durumu kimseye söylememişler. Olayı saklamaya çalışmışlar.

Bizimkilerin zararı saklanacak kadar küçük değılmış. Sonunda durum ortaya çıkmış, elde ne para ne de mal kalmış. Üç arkadaş dilenecek duruma düşmüşler. Alacaklılar kapıya dayanmış. Mahkemeler birbirini takip etmiş.

Üç arkadaş, alacaklılardan kurtulmaya çalışmışlar. Çalı, gelenlerin ayaklarına takılmış:

– Baylar, Allah aşkına bana söyleyin bizim mallar nerede? Hangi çukurda, hangi denizde, demiş.

Ördek sulara dalmış, yitirdikleri malları aramaya başlamış. Yarasa ise gün ışığında hiçbir yere yaklaşamazmış. Alacaklılar arkasındaymış, kimsenin bulmaması için en kuytu yerlerde saklanırmış.

Zengin olma hayaliyle yola çıkan üç arkadaşın sonu böyle olmuş. Hayvanlar arasında borcundan dolayı köşe bucak kaçanlar çokmuş.

FARELERİN TOPLANTISI

Evvel zaman içinde belalı bir kedi varmış. Bu kedi, farelere savaş açmış. Onlarla öyle uğraşmış ki hiçbiri ortalıkta görünmez olmuş. Can korkusuyla deliklerde kalan fareler açlıktan tahtaları kemirmeye başlamışlar.

Fareler:

– Bu kedi değil, tam bir canavar, diyormuş. Onun yüzünü görmek istemiyorlarmış.

Belalı kedi, bir gün farelerin peşini bırakmış. Gidip kendine bir arkadaş aramış. O, arkadaşıyla eğlenirken fareler de bir kenara toplanıp konuşmaya başlamışlar. Farelerin akıllı bir başkanı varmış. O, şöyle demiş:

– Hemen işe koyulalım ve belalının boynuna bir çingirak koyalım. Üstümüze yürüyünce hemen çingirak çalar, biz de deliklere kaçarız.

Başka çıkar yol olmadığı için fareler, başkanın düşüncesini onaylamışlar. Bu işe karar vermişler ama çingırağı kedinin boynuna nasıl asacaklarını düşünmeye başlamışlar. Biri:

– Ben yapamam, kedinin yanına gidecek kadar deli değilim, demiş. Diğeri:

– Ben kedinin yanına gitsem bile çingırağı boynuna takamam, bu kadar becerikli değilim, demiş. Farelerin çoğu da kaçınca toplantı yarım kalmış.

Konuşma boyunca herkesin binbir fikri varmış. İşi uygulamaya ve çalışmaya sıra gelince ortalıkta kimse kalmamış. Her gün toplantı yapılır fakat hiçbir çalışma olmazmış.

KEDİ İLE İKİ SERÇE

Çeşitli hayvanların satıldığı bir dükkân varmış. Dükkân sahibi bir gün aynı yaşta bir kedi ile bir serçe alıp getirmiş. Kedinin sepetiyle serçenin kafesi yan yanaymış. Birlikte kardeş kardeş büyümüşler.

Serçe, gagasıyla zaman zaman arkadaşı kediyi kızdırırmış. O da arkadaşına pençe atarmış fakat tırnaklarını içine çektiği için zarar vermezmiş. Serçenin canının yanmasını istemezmiş. Serçe, boyuna bosuna bakmadan kediyi galalar ve canını yakarmış. İki arkadaş arasında hiçbir zaman gerçek bir kavga olmamış. Kedi kardeş, ağırbaşlı ve akıllı bir hayvanmış. Arkadaşının bazı oyunlarını hoşgörüyüyle karşılamış. Küçük yaştan beri birbirlerini tanıdıkları için barış içinde yaşarlarmış.

Bir gün aralarına komşu bir serçe katılmış. Bu serçe, kediyile ve kafesteki serçeyle hemen dost oluvermiş. Fakat bir gün iki serçenin arası açılmış ve kavga etmeye başlamışlar. Kedi, arkadaşının tarafını tutmuş:

– Bu yabancı serçe başımıza dert olacak! Benim arkadaşıma nasıl hakaret edebilir? Bu gidişle benim arkadaşımı yiyecek. Hayır, kediler adına buna asla göz yumamam, demiş. İki kuşun arasına girmiş, komşu serçeyi yakalayıp midesine indirmiş.

Kedi:

– Gerçekten serçe eti pek lezzetli, demiş. Bu düşünceyle arkadaş serçeyi de yemiş.

TILKI, KURT VE AT

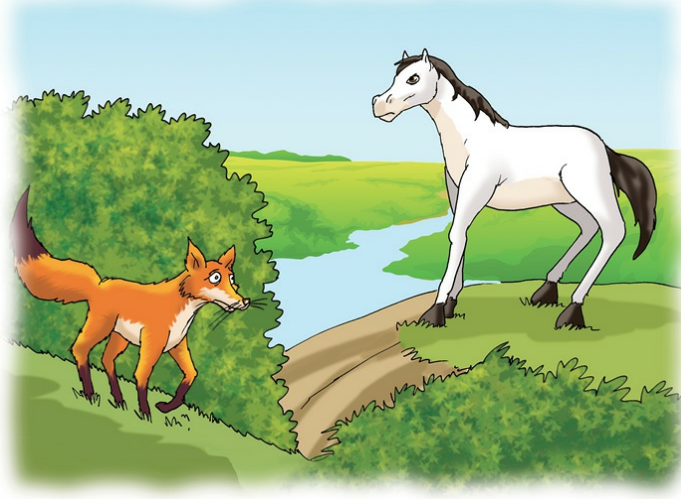
Genç ve sinsi bir tilki ormanda dolaşıyormuş. Dolaşırken bir at ile karşılaşmış fakat tilki bu hayvanı ilk defa görüyormuş. Doğrusu görür görmez bu hayvandan biraz ürkmüş. Kendi kendine:

– En iyisi kurdun yanına gideyim de bu hayvan hakkında bilgi alayım, demiş.

Tilkinin, at hakkında bilgi almak için gittiği kurt çok acemiymiş.

Tilki:

– Kurt kardeş merhaba! Çabuk gel, çayırdaki daha önce hiç görmediğim bir hayvan var. Yemin ederim ki onu görünce bayıldım, aklım başımdan gitti, demiş.

Kurt:

– Acaba bizden güçlü mü? Haydi, şunun bir resmini yapiver, belki o zaman bu garip hayvanı tanırım, demiş.

Tilki:

– Eğer ressam veya öğrenci olsaydım önce sana o hayvanı görünce yaşayacağın sevinci anlatmak isterdim. Haydi gel, bu belki de nasibimiz olan bir avdır, demiş.

İki arkadaş, atın bulunduğu çayıra doğru yürümeye başlamışlar, bir süre sonra ata ulaşmışlar. Çayırdaki otlayan at, onlara hiç bakmamış ve kaçıp gitmeye niyetlenmiş.

Tilki, ata yaklaşmış:

– Sayın bay, sizin alçakgönüllü köleleriniz, adınızı öğrenmeyi dileriz, demiş.

At, akılsız değildir ve tilki ile kurdun niyetini de çok iyi bilmektedir.

– Adımı okuyabilirsiniz. Zira efendim, adımı ayağıma vurduğu pençelere yazdı, demiş.

Tilki, özür dilemiş. Cahil olduğunu, okuma yazmasının olmadığını söylemiş.

– Ailem beni hiç okutmadı, çünkü çok yoksulduk. Küçük yaşta babamla birlikte çalışmak zorunda kaldım. Bir evimiz bile yok, zavallı babam hâlâ bir kovukta oturur, üstelik hiçbir geliri de yok. Ama kurdun ailesi zengindir. Ona okuma yazmayı öğrettiler, demiş.

Kurt, bu konuşma üzerine övünerek ve sevinçle ata yaklaşmış. Ama bu kendini beğenmişlik dört dişe mal olmuş.

Kurt, atın adını okumak amacıyla yanına yaklaşmış. Tam okuyacağı sırada çiftmeyi yemiş. Kurt yaralı bir şekilde yere serilmiş. At, koşarak oradan uzaklaşmış.

Tilki:

– Kurt kardeş, akıllı kimselerin söyledikleri doğruymuş. Akılıysan bilmediğin şeyden sakınmak gerekirmiş. Bu söz, anlaşılan çenene yazıldı. Bundan sonra bilmediğin şeyden sakınırsın, demiş.

FARE İLE FİL

Ufacık bir fare, kocaman bir fil görmüş. Yavaş yavaş yürüyor diye arkasından gülmüş. Üç katlı bir apartman büyüklüğünde olan fil nasıl koşsun? Üstünde de sultanın evini taşıyormuş. Evin içinde sultan, hanımı, maymun, köpek, kedi daha aklınıza ne geliyorsa varmış.

Fil, bu ağır yükün altında güçlkle yürüyormuş. Fare, insanlara çok şaşıyormuş. Öyle ya fili görünce çok etkileniyorlarmış. Sanki iri yarı olmak çok mu önemliymiş?

Fare, kendi kendine konuşmuş:

– Bu insanlar filin neresine hayran oluyor anlamıyorum! Çocuklar, şu iri bedenden mi korkuyorlar? Biz minnacık yaratıklar da fillere eşit haklara sahibiz, demiş.

Daha fazla konuşacakmış ama kafesinden çıkan kedi buna fırsat verir mi? Avının üstüne atladığı gibi farenin fil olmadığını göstermiş!

KUYUDAKİ TILKI

Masalçılar, masallarda tilkiye hep üstünlük tanımış. O da kendini kurnazlık oyunlarına çok kaptırmış. Aslında kurt hayatını kurtarmaya çabalarken ya da bir canlıya saldırırken tilkiden daha fazla oyunlara başvurmuş. Biraz dikkat edince kurdun daha hileci olduğu görülürmüş. Fakat, masallardaki bütün onurlu görevler yine de tilkiye kalıyormuş.

Kurnaz tilki, bir gece kuyunun dibinde Ay'ı görmüş. Bu yuvarlak varlık ona kocaman bir peynir gibi gelmiş. Kova da inip çıkararak kuyunun suyunu boşaltırmış. Tilki, açlıktan ne yapacağını bilemez bir durumdaymış. Hemen kovalardan birine atlamış. Kovayla birlikte kuyunun dibini boylamış. Fakat ortalıkta peynir falan yokmuş.

Tilki, kuyunun dibine düşünce bir yanlışlık yaptığını anlamış.

– Sonum geldi galiba? Ben karnımı doyumayı düşünürken burada açlıktan öleceğim. Artık bu kuyudan da çıkamam, demiş.

Tilki, kara kara düşünmeye başlamış. Yukarıya nasıl çıkacağını düşünmüş. Tilkinin yukarıya çıkması için karnı aç biri gerekiyormuş. O da tilkinin yaptığı gibi kovaya atlayacak ve kuyunun dibini boylayacaktı. Tilki de diğer kovayla kuyudan çıkacaktı.

Aradan iki gün geçmiş, kuyuya kimse gelmemiş. Tilki, umutsuzluk içinde kıvranmış, bir taraftan da ayın görüntüsünü kemiriyormuş. Bu sırada susuzluktan boğazı kurumuş olan bir kurt, kuyunun yanından geçiyormuş.

Tilki aşağıdan seslenmiş:

– Arkadaşım, sana ziyafet vereceğim. Şu sarı peynir yuvarlağını görüyor musun? Kim bulsa peyniri iştahla yer. Ben birkaç parça yedim, gerisi sana yeter de artar bile! Yukarıda bir kova var! Kovaya bin, doğruca aşağıya in, demiş.

Kurnaz tilki, kurdu kandırabilmek için böyle bir masal uydurmuş. Kurt, tilkinin uydurduğu masala inanmış. Kovaya atlamış, aşağıya inen ağır kova, tilkinin bulunduğu kovayı yukarı çıkarmış.

Tilki, kuyudan kurtulmuş ama karnı çok açmış. Zavallı kurt da kuyudan kurtulmanın çarelerini

aramaya başlamış. Artık onun da saf birini bulup kuyudan çıkması gerekiyormuş.

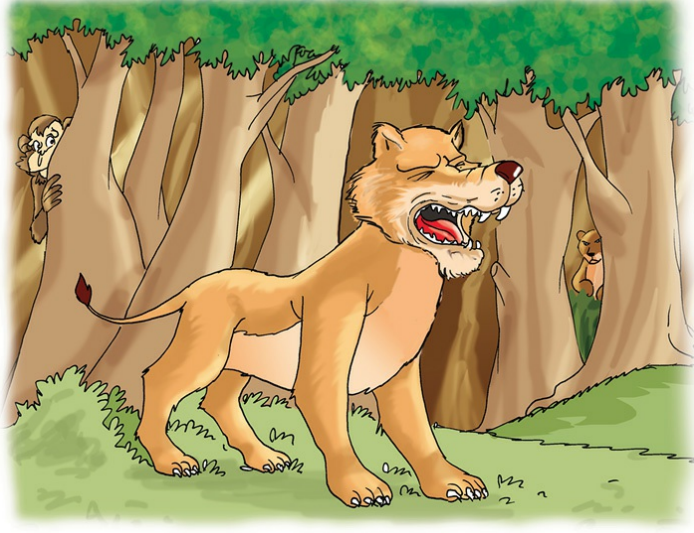
Kurdun durumuyla alay etmemek gerekirmiş. Bazen herkes ufak bir kazanç uğruna böyle kazalara uğrarmış.

ASLANLA AYI

Ormanlar kraliçesi aslanın çok sevimli bir yavrusu varmış. Ormanda dolaşırken yavru aslan kaybolmuş.

Kraliçe aslan, çevrede yana yakıla yavrusunu aramaya koyulmuş. Sormadığı hayvan, araştırmadığı kovuk kalmamış. Sonra bir avcının onu yakalayıp götürdüğünü öğrenmiş. Anne aslan, öyle kükremiş ki acı sesiyle bütün orman inlemiş. Ne ormanların güzellikleri ne de gecenin karanlığı annenin haykıran sesini önleyememiş. Ormandaki hayvanlar, artık uyuyamaz olmuş.

Bir gün, bir anne ayı, kraliçe aslanın yanına gelmiş:

– Arkadaş, sana tek bir şey söyleyeceğim. Dişlediğin, yediğin nice yavruları düşün, onların ana ve babaları yok muydu, demiş.

Aslan biraz düşündükten sonra:

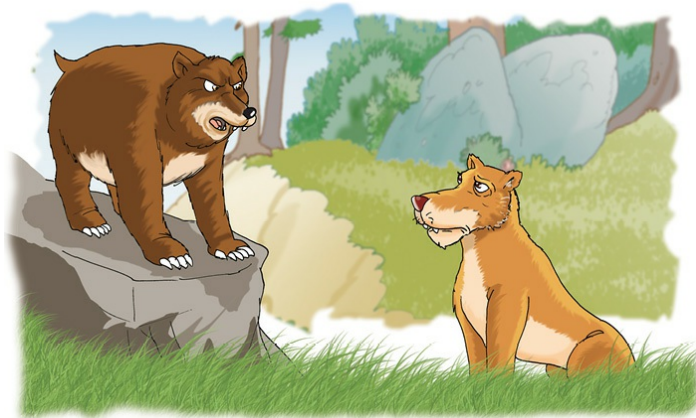
– Evet, vardı, demiş.

Anne ayı:

– Öyleyse niçin onların sesini duymadık da ormanda sadece senin sesin duyuluyor, demiş.

Kraliçe aslan, anne ayıya hak vermiş. Bir süre düşündükten sonra şu karşılığı vermiş:

– Oğlumu yitirdim, bu mutsuzluk içinde nasıl susarım? Bundan sonra acılarla dolu bir hayat süreceğim, demiş.

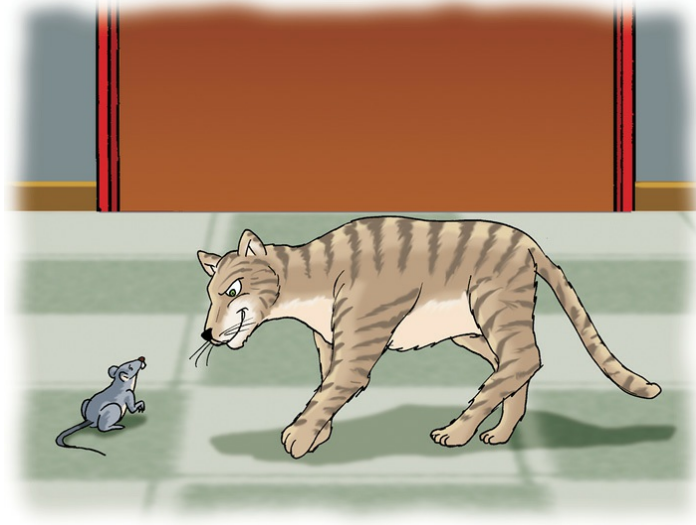

YAŞLI KEDİ İLE GENÇ FARE

Minik fare, ilk defa delikten çıkıp çevreyi dolaşmaya başlamış. Tecrübesiz olduğu için çevresindeki tehlikelerin farkında değilmiş. Uzaktan kedinin biri fareyi görmüş ve yanına yaklaşmış:

– Merhaba küçük, bakıyorum epeyce cesaretlisin! Buralarda tek başına dolaşıyorsun, demiş. Fareyi yakalamış. Yemeden önce onunla biraz oynamak istemiş. Önceleri bu oyun farenin de hoşuna gitmiş. Oynamaktan yorulan fare:

– Kedi amca, annem beni merak eder. Ben artık gideyim, demiş. Kedi, farenin sözlerine kakhaha ile gülmüş.

– Gelmek elinde ama gitmek elinde değil. Bir kedinin fareyi yakalayıp da yemeden bıraktığı nerede görülmüş? Hem sen benim efendimin tarlasına yuva yapmışsın, buğdaylarını yemişsin, demiş.

Kedinin sözleri üzerine minik fare, düşmanının eline düştüğünü anlamış. Kediye yalvarmaya başlamış, diller dökmüş.

– Ufacık, masrafsız bir fareyim ben, bırakın da yaşayayım! İnsanlar benden dolayı ne aç ne de açık kalır. Ben, bir buğday tanesi ile doyarım; bunun için hiçbir yere, kimseye zarar vermem. Beni tombiş bir fare yapmaya bir ceviz bile yeter. Hem şu anda çok zayıfım, beni biraz besleyip çocuklarınıza saklayınız. İleride onlar yesin, demiş.

Başlı kediyle derde giren fare böyle konuşmaya başlamış. Kedi de şöyle demiş:

– Bu nutukları bana mı çekiyorsun? Küçük beyim, yanılıyorsun! Bu konuşmaların benim için hiçbir önemi yok. Ha bir taşla ha da bana konuşmuşsun, hiç fark etmez. Yaşlı bir kedinin bir fare bağışladığı görülmüş, duyulmuş bir olay değil! Çocuklarım nasıl olsa ileride yiyecek bulur, demiş.

Tecrübesizlik, hayatta sorun yaşamamanın önemli sebeplerinden biriymiş. Bunun için tecrübelerden yararlanmak, ona göre atılacak adımları belirlemek gerekirmiş.

KURT İLE TILKI

Ormandaki hayvanların bazıları, buldukları durumdan mutlu değilmiş. Kimi asker olmak, kimi de asker gibi görünmek istemiş.

Anlatıldığına göre tilki de bir gün kurt olmayı dilemiş. Kurtların hepsi koyun yermiş, bu hevesle tilki de kurt olmayı arzulamış.

Tilki, kurda demiş ki:

– Sevgili dostum, bizde yemek için kart bir horozla iki cılız tavuk var. Bunları yemekten bıktım artık! Sen ise daha az tehlikeye girerek daha iyi yiyecek buluyorsun. Evlerin yakınına giderek tavuk avlamaya çalışsan ve tehlikeli işlere kalkışan benim. Sen ise işini bu tehlikelerden uzakta görüyorsun. Ne olursun, bana kurtluğu öğret! Kurtluğu öğrenirsem eğer, tilkilerin kralı olurum. Karnım besili koyunlarla dolar. İyiliğini karşılıksız bırakmam, haydi bu işin sırrını anlat, demiş.

Kurt:

– Olur! Bir kardeşim öldü, gidip postunu alalım. Onu, senin üstüne geçirelim, demiş.

Kurt postu almak için iki hayvan yola düşmüşler. Kurt, tilkiye şöyle demiş:

– Bak, beni iyice dinle! Sana köpeklerin sürüden nasıl uzaklaştırılacağını ince ince anlatacağım.

Tilki, üstüne kurt postunu geçirmiş, efendisinin verdiği dersi dinlemiş.

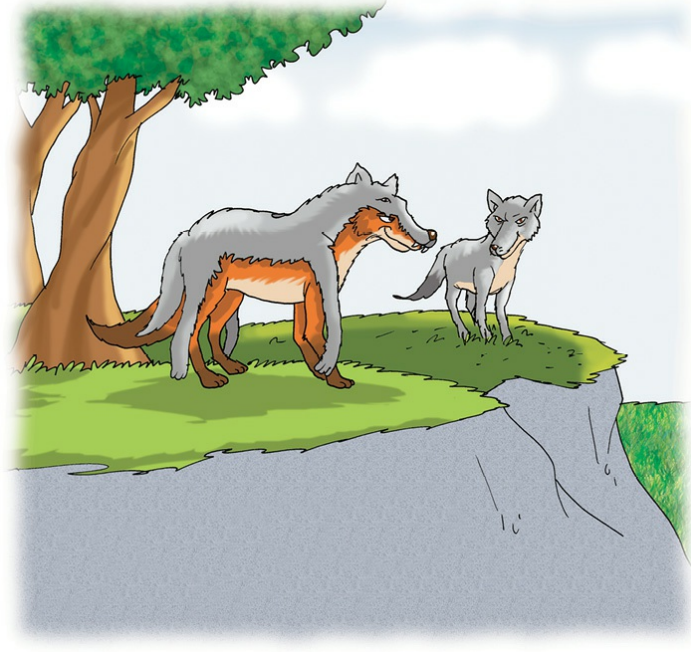
Post, önce tilkinin üstüne iyi gelmemiş ama sonra düzeltmişler. Sözleri de başarılı bir şekilde dinleyince bizim tilki, eğitilmiş bir kurt olmuş.

İyice eğitilmiş tilki bir de bakmış ki yakından bir koyun sürüsü geçiyor... Yeni kurt, hemen sürüye saldırmış. Kurt postuna bürünen tilki, çevreye dehşet saçmış. Sürü öyle bir karışmış ki herkes elli kadar kurt saldırı sanmış. Köpek, çoban ve koyunlar köye doğru kaçmaya başlamışlar. Tilkiye rehine olması için geriye bir tane kuzu bırakmışlar.

Tilki, hemen kuzunun üstüne atlamış. Bu sırada köyün horozları sabah şarkısını söylemeye başlamış. Tilki, horozun sesini duyunca kuzuyu bırakmış, sırtındaki postu da bir yana fırlatmış. Dersi, sınavı, hocayı da unutarak koşup horozun birine saldırmış.

Tilkinin hâlini uzaktan seyreden kurt:

– Olduğu gibi görünmemek neye yarar? Tilkide olduğu gibi, huyların değişeceğini sanmak boş rüyadır. Tilki ilk fırsatta kendi gerçek kimliğine döndü, demiş.

KURNAZ TILKI

İyi koku alan köpekler bir gün ormanda dolaşıyormuş. Bu sırada bir tilkinin kokusunu hissetmişler, onu sıkıştırmaya başlamışlar. Tilki, köpeklerden kurtulmak için dünyada benzeri olmayan bir taktik bulmuş.

Tilki kaçarken yol üzerinde kötülük yapan hayvanların asılı olduğu bir darağacı görmüş. Gelen geçene ders olsun diye porsuklar, tilkiler ve baykuşları asmışlar.

Tilki de darağacına ilişmiş ve ölülerin arasına karışmış. Av köpekleri koşup gelmişler, bir de bakmışlar ki tilki de asılı hayvanların arasında duruyor. Tilkinin oyun yaptığını anlayamamışlar. Köpek havlamaları, avcının yaygaraları etrafa yayılmış. Avcı:

– Bu kurnaz tilki bir yere saklanmış olmalı. Çünkü köpekler bu asılı hayvanların bulunduğu yerden öteye gitmiyor. Elbette tilki bir gün olur ve buraya gelir, demiş.

Tilki gerçekten gelmiş ve köpekler havlaya havlaya peşine düşmüşler. Tilki, tıpkı geçen kez yaptığı gibi ölü hayvanların arasına karışmış. Ama ikincisinde paçayı kurtaramamış. Çünkü tilkinin yeni bir oyun denemesi gerekiyormuş. Artık eski oyun tutmamış. Yakayı ele vermiş.

Bazı işlerde yeni yöntemler bulmak gerekiyormuş. Hep aynı şekilde çalışanlar zamanla taklit ediliyor ve zarara uğruyormuş.

HASTA ASLAN İLE TILKI

Hayvanların kralı aslan, bir gün hastalanmış. Üstelik bu aslan çok yaşlıymış. Artık ormana çıkıp avlanamıyormuş. Halkına mektup göndermiş.

– Her hayvan türünden elçiler yanına gelsinler. Yazılı olarak aslan sözü veriyorum. Gelenler en güzel şekilde ağırlandacaklar. Diş ve pençe kullanılmayacak, demiş.

Kralın buyruğu yerine getirilmiş. Her hayvan türünden elçiler aslanı ziyarete gelmiş. Yalnız tilkiler bu davete katılmamışlar ve evlerinde kalmışlar. İçlerinden biri, bu konuyla ilgili olarak şu açıklamayı yapmış:

– Hasta kralı ziyarete gidenlerin izleri, hep mağaraya doğru. Geri dönenlerin izlerine rastlamadık. Bundan dolayı kuşkulandık. Kralımızdan özür dileriz, demişler. Yolladığı davet mektubu için teşekkür etmişler.

AT İLE EŞEK

Bir eşek, geçimsiz bir at ile yola çıkmış. At, boş bir arabayı çekiyoymuş. İşi kolaymış. Zavallı eşek ise ağır yük altında inliyomuş. Yolda güçlükle ilerliyomuş. Yükü şehre ulaştıramadan ölecekmiş.

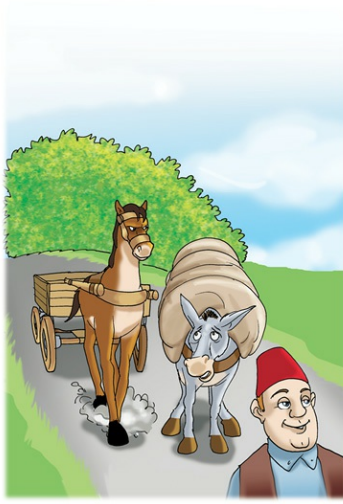
Eşek, ata:

– Lütfen bunu saygısızlık olarak sayma! Senden bir dileğim var! Görüyorsun bu ağır yük altında inliyorum. Ne olur, yükün yarısını siz alın. Bu yük, sizin için çok şey sayılmaz, demiş.

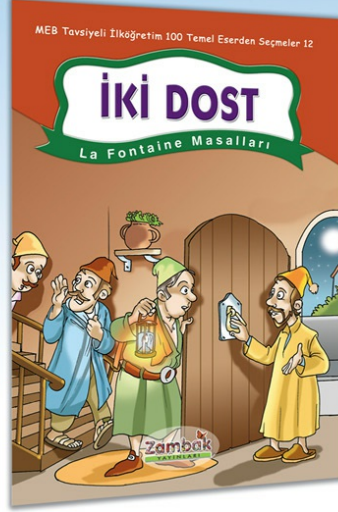
At:

– Hayır, senin yükünü alamam! Herkes başına gelene razı olmalı, demiş. Üstelik eşeğe kızmış, tepinmiş.

Eşek, bir süre ağır yükün altında güçlükle de olsa ilerlemiş. Bir yerden sonra dayanamamış ve yere yıkılıvermiş. Sahibi, artık eşeğe acımış, eşeğin üzerindeki yükleri alıp arabaya koymuş. At, yaptığı hatayı anlamış fakat iş işten geçmiş. At, yüklü arabayı çekmek zorunda kalmış. Eşek de rahat bir nefes almış.

MEB Tavsiyeli İlköğretim 100 Temel Eserden Seçmeler

1. TILKI İLE TAŞAN
2. İHTİYAR AT
3. KAVAL ÇALAN BALIKÇI
4. PAPAĞAN İLE KEDİ
5. ÇINAR AĞACI
6. ÇIRKIN ÖRDEK YAVRUSU
7. ESKİ EV
8. TİMUR'UN FİLLERİ
9. KURT AVI
10. RÜYA
11. ÇOBAN İLE KRAL
12. İKİ DOST
13. KUYUDAKİ TILKI
14. TAVUS KUŞU
15. BAKKAL İLE PAPAĞAN
16. ÜÇ ÖĞÜT
17. KÜTÜK
18. PEMBE İNCİLİ KAFTAN
19. ALTIN IŞIK
20. ŞERMİN
21. DUT YEMİŞ BÜLBÜL
22. KÜLAH
23. GİZLİ MABET
24. MUTLU PRENS
25. BİLLUR KÖŞK
26. GULİVER'İN GEZİLERİ
27. HEİDİ
28. ALİCE HARİKALAR DİYARINDA
29. GEÇTİ BOR'UN PAZARI
30. YARIM ELMA

Zambak
YAYINLARI

